19

ഡൺസ്റ്റനച്ചനെന്ന പുണ്യസമ്പന്നനായ ദരിദ്രസന്യാസി

ഫാ. ജോബി തോമസ് തുറയ്ക്കൽ സി.എം.ഐ.

നിശയുടെ നിശബ്ദതയിൽ വിടരുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ വെൺമയുള്ളതും സൗരഭ്യം നിറഞ്ഞതുമാണത്രെ! ഏകദേശം 86 വർഷക്കാലം സംതൃപ്തനായി ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച്, നിശബ്ദതയിൽ നിധിധ്യാസനമിരുന്ന്, ഈശ്വരപ്രണിധാനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവാകുന്ന മുന്തിരിച്ചെടിയോട് ഒന്നായിത്തീർന്ന് (യോഹ 15:4), ഈശ്വരസായൂജ്യം നേടിയ യോഗീവര്യനായ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ജന്മശതാപ്തിയാണ് ഈ വർഷം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ വെൺപ്രഭയും സുകൃതപരിമളവും തിരുസഭയെ, പ്രത്യേകിച്ച് ഭാരതസഭയെ പ്രേഷിതോന്മുഖവും തേജോന്മുഖവുമാക്കുമെന്നതിൽ തെല്ലും സംശയവുമില്ല. കാരണം, തനതായ സത്യസ്നേഹമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ജനതകൾക്ക് നീതി പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതിപാത്രമായി, അവിടുന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്ത അവിടുത്തെ ദാസനായിരുന്നല്ലോ (ഏശ 42:1) ഈ സർവസംഗപരിത്യാഗി!

തൃശൂർ ജില്ലയിലെ പാവറട്ടിയിൽ, ഒലക്കേങ്കിൽ ആനട്ടി കുടുംബത്തിൽ പൗലോസ്-മറിയം ദമ്പതികളുടെ നാലാമത്തെ മകനായി 1920 നവംബർ 27-ാം തിയതി ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ജനിച്ചു. മത്തായി എന്നാണ് മാമ്മോദീസ പേരെങ്കിലും, ഇട്ടൂപ്പുണ്ണി എന്നായിരുന്നു വിളിപ്പേർ. 1935-ൽ 15 വയസ്സ് തികയുന്നതിനുമുമ്പ് യോഗാർത്ഥിയായി സി.എം.ഐ. സഭയിൽ (അന്ന് TOCD) ചേർന്നു. നാലുവർഷത്തിനുശേഷം 1939-ൽ ആദ്യവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ച് സന്യാസിയായ അദ്ദേഹം, തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ ഡൺസ്റ്റൻ എന്നറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. 1942-ൽ നിത്യവ്രതം ചെയ്യുകയും, മുത്തോലി, ചെത്തിപ്പുഴ എന്നിവിടങ്ങളിൽ തത്വശാസ്ത്ര-ദൈവശാസ്ത്രപഠനങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം, 1947-ൽ ചെത്തിപ്പുഴയിൽ വച്ച് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു.

Thurackal, Joby. "Dunstonachanenna Punnysambannanaya Daridrasannyasi" in Dheerghadarshi: Dunstonachan by W. J. Tharayil, pages 76-81, Coimbatore: Preshitha Communications, 2020.

വളരെ ചുരുങ്ങിയ കാലം ചെത്തിപ്പുഴ, മണിമല, അയിരൂർ ഇടവകകളിലെ സഹവികാരിയായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചതൊഴിച്ചാൽ സന്യാസ-വൈദിക ജീവിതത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും അദ്ദേഹം ചിലവഴിച്ചത് അർത്ഥികളുടെ പരിശീലനത്തിനായിരുന്നു. അമ്പഴക്കാട് കൊവേന്തയുടെ പ്രൊക്യുറേറ്ററും, നവസന്യാസഭവനത്തിലെ കുമ്പസാരക്കാരനുമായിട്ടായിരുന്നു ആദ്യത്തെ നിയമനം. പിന്നീട് അർത്ഥികളുടെ ഗുരുവായും, ഗുരുക്കൻമാരുടെ സഹായിയായും, ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. വരന്തരപ്പിള്ളി, എൽത്തുരുത്ത്, റാഞ്ചി, കൊഴിഞ്ഞാമ്പാറ, പാലക്കാട്, കൗണ്ടംപാളയം എന്നിവിടങ്ങളിലെ യോഗാർത്ഥിഭവനങ്ങളിൽ റെക്ടറായും, സരവണംപട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന നവസന്യാസഭവനത്തിലെ ഗുരുവച്ചനായും, വരന്തരപ്പിള്ളി കൊവേന്തയിലെ പ്രിയോരായും, അട്ടപ്പാടിയിലെ സെന്റ് ജോസഫ്സ് ഭവൻ ആശ്രമത്തിലെ സുപ്പീരിയറായും അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനകാലഘട്ടം കൗണ്ടംപാളയത്തുണ്ടായിരുന്ന യോഗാർത്ഥിഭവനത്തിലായിരുന്ന അദ്ദേഹം, 2006 ഒക്ടോബർ 20-ാം തിയതി നിത്യസമ്മാനത്തിനായി യാത്രയായി.

ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ പുണ്യജീവിതത്തിന് അടിസ്ഥാനമിടുന്നത് സ്വന്തം ഭവനത്തിൽ വച്ചുതന്നെയാണ്. മാതൃകാപരമായ ക്രിസ്തീയ കുടുംബജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന മാതാപിതാക്കളും, സുകൃതാഭ്യാസത്തിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന മൂത്തസഹോദരി കുഞ്ഞേത്തിയും, മത്തായിയെന്ന ഇട്ടൂപ്പുണ്ണിയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിന് അടിത്തറയിട്ടു. മൂത്തപെങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവ് മലാഖിയാസ് കണ്ണനായ്ക്കലച്ചന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എഴുതിയ ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭവക്കുറിപ്പിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "ആ കാലയളവിൽ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സൽപ്രവൃത്തികൾ അധികവും പെങ്ങളെ അനുകരിച്ചും പെങ്ങളുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ ഫലങ്ങളുമായിരുന്നു. പെങ്ങളുമായി സംഭാഷിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ നല്ല ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രതിജ്ഞകളും എന്നിൽ താനെയുണ്ടാകും" (33*). അതിന്റെ ഫലമെന്നവണ്ണം ഏഴാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു പുണ്യവാനാകണമെന്ന തിരുമാനമെടുത്തു. തന്റെ ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിന് ഏറ്റവും ഉചിതമായ മാർഗ്ഗം സന്യസ്തജീവിതമാണെന്ന് കുഞ്ഞേത്തി പെ

*ഈ ലേഖനത്തിൽ ബ്രാക്കറ്റിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യകൾ പോളി പയ്യപ്പിള്ളിയച്ചൻ രചിച്ച "സുതാര്യം സുന്ദരം" എന്ന പുസ്തകത്തിലെ താളുകളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ങ്ങളിൽനിന്നും ഇട്ടൂപ്പുണ്ണി തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതിനെക്കുറിച്ച് ഡൺസ്റ്റ നച്ചൻ ഇങ്ങനെ എഴുതി: "പുണ്യവാനാകുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷ സാധിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി സന്യാസിയാകുന്നത് എനിക്ക് വളരെ ആകർഷണീയമായി" (41). സന്യാസപ്രവേശനത്തിനൊരുക്കമെന്നവണ്ണം ഏഴാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ ഇട്ടൂപ്പുണ്ണി കുടുംബസ്നേഹത്തിൽനിന്നും, വസ്തുക്കളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നും, ലൗകികമായ എല്ലാത്തിൽനിന്നും തന്നെത്തന്നെ അകറ്റി നിർത്തി. അതിലുപരി, സന്യാസജീവിതം ശ്രേഷ്ഠമായി നയിക്കുവാൻ സഹായകമായ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ തന്നിലുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു: "ബുദ്ധിശക്തിയും ചിന്താശീലവും പഠനത്തെ സംബന്ധിച്ചും, പുണ്യവാനാകാനുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹവും ഭക്തിയിലേക്കുള്ള ചാച്ചിലു"മായിരുന്നു ഈ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ (48). കൂടാതെ, വിശുദ്ധനാകുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രധാനഘടകം സ്വരാജ്യാഭിമാനമായിരുന്നു. കാരണം, അതുവരെ ഭാരതത്തിൽനിന്നും തദ്ദേശീയരായ വിശുദ്ധരില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. അദ്ദേഹമെഴുതി: "എനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ഒരു പുണ്യവാനാകുവാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. ഈ സ്വരാജ്യസ്നേഹം എന്റെ ജീവിതത്തിന് ഉന്നതമായ കാഴ്ചപ്പാട് നൽകി..." (39).

കോപിഷ്ഠനും വാശിക്കാരനുമായിരുന്ന ഇട്ടൂപ്പുണ്ണിയിൽനിന്നും ശാരീരിക മാനസിക സഹനമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സംയമനവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും നിറഞ്ഞ സർവസംഗപരിത്യാഗിയായ പുണ്യാത്മാവായി ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ രൂപപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കുട്ടിക്കാലത്ത് ചൂടുകഞ്ഞി കണ്ടാൽ കലിതുള്ളി പാത്രം തട്ടിതെറിപ്പിച്ച അതേ വ്യക്തി തന്നെ, 52 വർഷക്കാലം അതികഠിനവേദന സമ്മാനിച്ചിരുന്ന എക്സിമ എന്ന രോഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു വാർഷികധ്യാനത്തിൽ രോഗശാന്തി ലഭിച്ചപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചത്: "അയ്യോ, കഷ്ടമായി. എനിക്ക് സഹിക്കാൻ കർത്താവ് തന്ന അനുഗ്രഹമാണ്. അതെടുത്തു മാറ്റിയെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ദുഃഖം തോന്നി" (64). ക്രൂശിതനോട് അലിഞ്ഞു ചേർന്നവന്റെ ഹൃദയവേദനയാണത്!

ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ പുണ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശില എന്നത് "സത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ്" (68-70). അദ്ദേഹം എഴുതി: "സത്യമായത് വിശ്വസിക്കുക, വിശ്വസിക്കുന്നത് പറയുക, പറയുന്നത് പ്രവർത്തിക്കുക. സത്യത്തിന്റെ അംഗീകരണത്തിൽനിന്നേ നീതി പുലരു

കയുള്ളൂ” (85). അതുകൊണ്ടുതന്നെ, തന്റെ പ്രിയ വിശുദ്ധനായ തോമസ് മൂറിനെപ്പോലെ സത്യത്തിന്റെ ശക്തമായ ധ്വനിയും നീതിയുടെ മറുവാക്കുമായി മാറിയിരുന്നു ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ ജീവിതം! ഒറ്റപ്പെടലുകളുടെ നടുവിലും, വാശിക്കാരനായി മുദ്രകുത്തപ്പെട്ടപ്പോഴും, ജൻമനാ ഭീരുവായിരുന്നവൻ ധീരനായി! നിർഭയത്തോടെ, എളിമ കൈവിടാതെ, വിശ്വാസചൈതന്യത്തിൽ അടിയുറച്ച്, സത്യത്തിന് സാക്ഷ്യം നൽകി. അനീതിയ്ക്കും അധർമ്മത്തിനുമെതിരെയുള്ള ശക്തമായ പ്രവാചകസ്വരമായി മാറി ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ! “യാഥാർത്ഥ്യം തന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ട സമയങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും മനഃപൂർവ്വം കള്ളം പറഞ്ഞിട്ടില്ല” (69) എന്നദ്ദേഹം സ്വയം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സത്യസ്നേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും ആഴവും പരപ്പും എത്രയെന്നു സംശയലേശമെന്യെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

സത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹം ശക്തിപ്പെട്ടതോടെ വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള അകലം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. തന്റെ സന്യാസ–വൈദിക സമർപ്പണത്തിലും വ്രതബദ്ധജീവിതത്തിലും സന്യാസക്രമങ്ങളിലും അൽപംപോലും വിട്ടുവീഴ്ച നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ദേവാലയത്തിൽ ദീർഘനേരം മുട്ടുകുത്തി, ശിരസ്സു നമിച്ച്, കൈകൾ കൂപ്പി, ധ്യാനനിരതനാകുന്നതും, സമൂഹപ്രാർത്ഥനകളിൽ നിരന്തര സജീവസാന്നിദ്ധ്യമാകുന്നതും ഏവർക്കും പ്രചോദനമായിരുന്നു. ഓർമ്മശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന് അൽപ്പംപോലും സന്ദേഹമില്ലാതെ ഓടിയണയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നത് ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോഴാണ് ഒരിക്കലും മായ്ക്കാനാകാത്ത അച്ചന്റെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെയും അനുരൂപപ്പെടലിന്റെയും ആഴവും വ്യാപ്തിയും നാം ഗ്രഹിക്കുക! ഓർമ്മ മങ്ങിയപ്പോൾപോലും, തന്നിൽ അടിയുറച്ച ക്രിസ്തീയവിശ്വാസചൈതന്യത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമെന്നവണ്ണം, അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ദേവാലയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നവസന്യാസികളോട്, ഒരുൾപ്രേരണയെന്നപോലെ, ചുവന്ന വിരിയിട്ട സക്രാരിയിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടി, “ആ ചുവന്നത് ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ളത്” എന്നും വി. ഗ്രന്ഥം കാണിച്ചുകൊണ്ട്, “അത് രണ്ടാമത്” എന്നും, ഒടുവിൽ, ക്രൂശിതരൂപം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, “അത് മൂന്നാമത്...” (101) എന്നും ഉറച്ച ബോധ്യത്തോകൂടി ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുവത്രെ!

അനുസരണവ്രതമെന്നാൽ ‘വഴിപ്പെടൽ’ ആയിരുന്നു, കാര്യബോധമുള്ള ഡൺസ്റ്റനച്ചനെന്ന ഉത്തമസന്യാസിക്ക്. അച്ചനെഴുതി: “അ

ധികാരികളെ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നമുക്ക് ഒരു കുറവും വരികയില്ല. എന്നാൽ, അനുസരിക്കാൻ പറഞ്ഞ കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും അപാകതയുണ്ടെന്ന് തോന്നുകയാണെങ്കിൽ നന്നായി പ്രാർത്ഥിച്ച് വളരെ താഴ്മയോടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായം അധികാരിയോട് തുറന്ന് പറയണം. അഭിപ്രായം പറയാതിരുന്നാൽ അത് തെറ്റാണ്. പേടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം നമ്മിലെ സത്യസന്ധതയെ കുറയ്ക്കും" (105). അനുസരണം ബലിയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്ന് (1 സാമുവൽ 15:22) ഉറച്ച ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ, അധികാരികളുടെ അനുവാദത്തോടെ മാത്രമെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പിതൃപുത്രസമാന ബന്ധത്തിൽ നിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞ മക്കൾക്കടുത്ത അനുസരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് സന്യാസാനുസരണം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഡോക്ടറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം, ചികിത്സാർത്ഥം, സായിബാബ കോളനിയിലെ ആസ്പിരൻസ് ഹൗസിലെ റെക്ടറച്ചൻ വിലകൂടിയ ഒരു ജോഡി ചെരുപ്പുകൾ വാങ്ങി നൽകിയപ്പോൾ തന്റെ ദാരിദ്ര്യാരൂപിയെ അവഗണിച്ച്, തികഞ്ഞ വിധേയത്വത്തോടെ, അദ്ദേഹം അവ ഉപയോഗിച്ചത്!

വീരോചിതമായ ദാരിദ്ര്യാരൂപിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധജീവിതത്തിന്റെയും സത്യസ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷദൃഷ്ടാന്തം. വീട്ടിൽ ലഭിച്ചിരുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങൾ സന്യാസജീവിതത്തിലുണ്ടാകരുതെന്ന് കൂടെക്കൂടെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യാരൂപിയുടെ ശ്രേഷ്ഠത എന്തെന്ന് സ്വന്തം ജീവിതത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: "ഈ ദാരിദ്ര്യസ്നേഹം എന്നെ എല്ലാത്തിലും ഉയർത്തി നിറുത്തി. ആരെയും സേവിക്കാതെ മനസ്സിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത പാലിക്കാൻ അതെന്നെ സഹായിച്ചു. ആവശ്യങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവൻ ദരിദ്രനെങ്കിലും സമ്പന്നരെക്കാൾ സമ്പന്നനാണ്" (126). ലാളിത്യജീവിതത്തിന്റെ പര്യായമായിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചന് പാഴ്വസ്തുക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് തന്നെ പറയാം. നിഷ്പാദുകനായി, കിട്ടുന്നത് ഭക്ഷിച്ച്, പാതയോരത്ത് നിറുത്തിയിട്ട ബസിലുറങ്ങി, പഴയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, നിറഞ്ഞ പുഞ്ചിരിയുമായി കടന്നുപോയ ദരിദ്രസന്യാസിയെ കേൾക്കാനും, ആശ്വാസം തേടാനും ധാരാളം പേർ കാത്തുനിന്നിരുന്നു! ഒരു തകരപ്പെട്ടിയും ഏതാനും പഴയ വസ്ത്രങ്ങളും ബാക്കി വച്ചാണ് സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ധനികനായ ഡൺസ്റ്റനച്ചനെന്ന പുണ്യാത്മാവ് യാത്രയായത്.

സത്യസ്നേഹിയായ ബ്രഹ്മചാരിക്ക് വീട്ടിൽനിന്നും ലഭിച്ച ശിക്ഷ

ണം ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ വിശുദ്ധിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിന് ഏറെ സഹായകമായി. സ്വാഭാവിക സ്നേഹബന്ധങ്ങളെ ജയിച്ച് ആത്മീയബന്ധങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമിട്ടു. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു ആത്മീയസ്നേഹിതനെക്കാൾ കൂടുതലായി അദ്ദേഹം സഭാംഗങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു. അതിനുപകരിക്കുന്ന ന്യായം തന്റെ യുക്തിയിൽനിന്നു തന്നെ അച്ചൻ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തു: സഭാംഗങ്ങൾ സഹോദരൻമാരാണ്, സ്നേഹിതരല്ല. സ്നേഹിതൻ അവനിലുള്ള നന്മയെപ്രതി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു, സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ഈശോമിശിഹാ നൽകിയ കൽപ്പനപ്രകാരം (യോഹ 15:17), സഭാംഗങ്ങളിൽ ഒരു നന്മയും കാണുന്നില്ലെങ്കിൽപ്പോലും അവർ അധികം സ്നേഹിക്കപ്പെടേണ്ടവരാണ് (122).

ചുരുക്കത്തിൽ, ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ നിറയ്ക്കുന്ന വിശുദ്ധ സാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. ശാരീരിക, മാനസിക, ആത്മീയ സഹനങ്ങളുടെ തീച്ചൂളയിൽ ഉരുക്കി വാർത്തെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ സഹനദാസൻ! ഇഷ്ടക്കേടുകളുടെ ഇടയിലും ദൈവത്തിന്റെ കരം ദർശിച്ച കർമ്മയോഗി! സി.എം.ഐ. സഭയിലെ ആദ്യത്തെ മിഷനറിയാകാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, ആഗ്രഹിക്കാത്ത ദൗത്യമായ യോഗാർത്ഥി പരിശീലനം ദൈവഹിതംപോലെ ഏറ്റെടുത്ത മഹാത്യാഗി! അനുരഞ്ജനശുശ്രൂഷയ്ക്കായി അണയുന്നവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞ, അറിവും പക്വതയും അനുകമ്പയുമുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവ്! തന്റെ കുറവുകളെ മനസ്സാ സ്വീകരിച്ച്, മറ്റുള്ളവർക്ക് മുമ്പിൽ എളിമയോടെ ഹാസ്യരൂപത്തിൽ പങ്കുവച്ചിരുന്ന നിറവുള്ള ജ്ഞാനി! സ്വർഗ്ഗപിതാവിന്റെ വാത്സല്യത്തിൽ, ഈശോമിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തിൽ, ദൈവാത്മാവിന്റെ പരിപാലനയിൽ, എല്ലാവരെയും സ്വീകരിച്ച്, വിലമതിച്ച്, ആത്മീയതയിൽ പരിപാലിച്ച വിശുദ്ധാത്മാവ്! അതെ, "അദ്ദേഹം എല്ലാത്തിലും ദൈവത്തെ കണ്ടു. എല്ലാം ദൈവത്തിൽ കണ്ടു." അതുകൊണ്ടാണ് ആ പുണ്യാത്മാവ് ഇപ്രകാരം മൊഴിഞ്ഞ് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് യാത്രയായത്: "ഞാൻ മരിച്ചു... ഞാൻ പോവാണ്... എനിക്ക് സന്തോഷാണ്... രക്ഷിക്കണെ... ഈശോ..."